

Arbejder at sige, at en Mand i Stevnstrup, Rasmus Hvid, har henvendt sig til mig og anmodet mig om at tale hans Sag for Ministeren. Han er medberettiget til Overkørselen Nr. 334 ved Stevnstrup. Det er saaledes her, at de andre medberettigede, eller i alt Fald en af dem, have hver sin Nøgle til Leddet, saa de kunne laase det af. Men der er en af de andre berettigede, der foretrækker at lade sin Nøgle ligge nede ved Leddet, og det er kundgjort saaledes for Omegnens Folk, saa de allesammen kunne lukke Leddet op. Rasmus Hvid er den eneste, der har en tilgrænsende Ejendom, paa hvilken der gaa løse Kreaturer, og som derfor er udsat for, at disse skulle komme til at skubbe Leddet op og komme ind paa Banen. Og det har til Følge, at han kan faa Kreaturerne kørt ihjel af Toget, og under disse Omstændigheder kan han ingen Erstatning faa derfor. Og det kan jo ogsaa blive til Skade for Banen. Han har henvendt sig til Generaldirektoratet og har brevvekslet derom med det siden Marts dette Aar. Banebestyrelsen for 3die Kreds og Overbanemesteren have været oppe at se paa Forholdene, og jeg har et Brev her, som viser, at der er rettet en Henvendelse til den paagældende Lødsjer, der lader Nøglen ligge dernede, om, at han ikke maa gøre det, men skal gemme den paa et Sted, hvor ikke alle og enhver kunne tage den. Det har imidlertid ikke frugtet. Da jeg blev tilkaldt, blev det paavist for mig, at Nøglen fremdeles laa dernede, og at Leddet var uafloaset. Jeg har saa skrevet til Bestyreren for 3die Kreds, og af en Skrivelse, jeg har faaet i Dag, fremgaar det, at dette Paalæg til den ene Lødsjer paa ny er meddelt, men at Statsbanerne i øvrigt savne Midler til at tvinge ham til at efterkomme det. Dette maatte gøres ved, at den Mand, der føler sig brøsthølden, privat anlægger Sag imod ham. Jeg kan imidlertid ikke tænke mig, at Statsbanerne skulle savne saadanne Midler. Det maa kunne gøres til en Pligt for enhver, der har Færdselsret over et saadant privat Led, og som har Nøgle til det, at anbringe denne paa et saadant Sted, at kun han og hans Folk have Adgang til den. Det kan jo have sørgelige Følger for Statsbanerne, naar Kreaturer komme ind paa Banen. Thi naar de blive paakørte, er det ikke sikkert, at kun Kreaturerne ødelægges; Toget kan jo løbe af Sporet, saa der kan ske store Ulykker og stor Skade. Jeg mener derfor, at Statsbanerne akkurat lige saa godt som

private maa have Adgang til at tvinge Folk, der ere færdselsberettigede, til at gemme Nøglen paa et Sted, saa ikke andre have Adgang til at bruge den.

Saa har jeg en lille Henvendelse til den højtærede Kirke- og Undervisningsminister. Der eksisterer jo 4aarige Tegnekursus for Lærere ved Almueskoler, tekniske Skoler o. s. v., og disse Lærere kunne faa en Understøttelse, naar de søge disse Kursus, paa fra 2—3 Kr. daglig, eftersom de ere under 35 Aar eller derover og gifte. Denne Understøttelse er ens for Folkeskolelærere og Lærere ved tekniske Skoler, men der er den Forskel paa disse to Arter af Læreres Forhold, at medens Almueskolelærerne sidde i Embede og have en fast Indtægt ogsaa i den Tid, da de have Ferie, saa have de andre ikke nogen saadan. De ere ikke fast ansatte. Om Sommeren maa de ernære sig ved andet Arbejde, og naar de sammen med de andre Lærere skulle søge saadanne Kursus, maa Familien, hvis de have Familie, sidde hjemme, uden at de have nogen Indtægt til at forsørge den for, og selv maa de hjælpe sig uden anden Indtægt end de 2 à 3 Kr. om Dagen. Det kunne de naturligvis ogsaa nok klare sig med ved stor Økonomi, men for de gifte af dem er det overordentlig vanskeligt at komme ud af det. For Almueskolelærerne kan det gaa, da de have deres Lønning ved Siden af, men for de andre ikke. Det er mest Haandværkere, der ere Lærere, Folk, som have faaet en Uddannelse til at udføre Lærergerning; de skulle være borte fra deres Virksomhed og kunne ingen Indtægt have; jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han ved Uddeling af disse Understøttelser tager Hensyn til, om det er Lærere, som have en fast Stilling, altsaa en aarlig Løn, eller om det ikke er det. Jeg ønsker ikke, at han derfor skal beskære de førstes Andel i den Støtte, der ydes dem, men derimod, at han vil støtte de andre i noget højere Grad, for de trænge dertil, naar de skulle kunne klare sig under saadanne Forhold. Ja, saa er jeg egentlig til Ende med de Ønsker, jeg har at frembære. Jeg haaber, de maa blive ansatte for tilstrækkelig beskedne til, at Ministrene ville imødekomme dem saa vidt muligt med højeste Grad af Velville.

Jeg skal ikke i nogen Grad fordybe mig i Storpolitik eller i politiske Betragtninger, det have andre ærede Medlemmer af dette Ting tilhørende mit Parti gjort, og gjort det saa godt, at jeg anser mig for ude af Stand til at gøre det enten